

BLÖD

Scène 1

BA: God, wat was ze weer lelijk, gisteren.
SJ: Carla?
SA: Gênant. Compleet over de top.
BA: Zo lelijk heb ik het nog niet meegemaakt.
LI: Geen woord. Echt geen woord.
SA: Alleen maar spuug.
SJ: Het publiek vindt het mooi.
FL: Emoties. Altijd prijs.
BA: Emoties? Me reet. Hysterie is het.
FL: Al die klemtonen.
SA: Die valse spanning.
BA: Die melo – pauzes.
LI: Ze kent haar tekst nog steeds niet.
SA: Ze heeft geen idee wat ze zegt.
SJ: Carla komt er mee weg.
FL: Van Carla pikken ze alles.
SA: Maar ik niet. Heb ik JG ook gezegd.
BA: En wat zei die?
SA: De mensen geloven Carla en daar gaat het om.
LI: Laffe nicht.

Het was heel erg van ‘Doe maar iets’
En dan van ‘Ist ja blöd’

...

Moeten we al?
Nog lang niet

...

Het begon met die stokken
Die stokken ja
De hel
Ik neem alle credits op me voor die stokken
De stokken waren jouw schuld, ja
Dat is helemaal niet waar, trouwens
Die stokken kwamen er gewoon in voor
Die stokken lagen daar om gebruikt te worden
Het was van de Bakchen bekend
Die hadden een thyrsos staf
En dan zei die ‘nimmt doch eine Thyrsos Stab’
Waren die er al toen ik kwam?

Volgens mij wel, ja
De repetities waren heel vervelend
Dat hij de hele tijd zei
Dat we iets probeerden
Want hij wilde
Dat we die extase
Wij moesten de extase van die Bakchanten representeren
Vormgeven
Of dat seksueel moest worden of
Pure wanhoop
Dat was nog niet duidelijk
Dat was later toen ie het zag
Toen ie de wanhoop zag
Dacht ie dat wil ik hebben
Vind ik wel leuk
En er was muziek bij
We moesten een koor zingen
Gingen we repeteren met
Hoe heet ie ook weer?
Bagwaati?
Bagwan?
Bagwaati heette die
Gingen we heel lang repeteren
Hele moeilijke koorliederen
Heel moeilijk
Met meerdere stemmen
Maar ook heel veel secundus enzo
Heel moeilijk
Repeteerden we
Hard werken hoor
Wat was het?
Van elf tot twee
En dan waren die jongens, die mannen
Die waren dan heel interessant
Rollen aan het ontwikkelen
En dan mochten wij even komen
En dan was het
Dan moesten we
Dat lokaal
Dat repetitielokaal
Helemaal achterin
Links achterin
Daar stond een piano

Daar moesten we dan achter gaan staan
En dan zeiden we nog
Ja maar nu gaat het natuurlijk nog niet zo goed
Want we hebben pas deze ochtend
Die muziek binnen
Over de fax binnen gekregen
En dan moesten we helemaal links achter
In dat lokaal gaan staan
En het ging natuurlijk nooit zo goed
Als wij wilden dat het ging
Mochten we het één keer doen
Voor de master
En dan zei die
'Blöd'
'Finde ich blöd'
'Blöd'
'Können Sie das nicht ein bisschen'
'Ein bisschen, ja'
'Schreien'
'Ja, schreien'
'Schreien'
Maar het waren van die
Van die subtiële
aa-aa-aa-aa-aa- aa
Van die subtiële seconden
Dat soort tierelantijntjes
Van die glijdende
Van die glijdende
En dat werd
Dat werd
Nou ja
'Das Chor finde ich überhaupt irgendwie blöd'
Dat zei die al na drie tonen of zo
De basis van het probleem was
Dat wij niet vijf naakte mannen waren
Dat was het basis probleem
Maar had ie dan wel geweten wat ie wilde?
Dan had ie vanaf het begin gewoon gezegd
Ga daar maar staan
In je blote kont
Zeg die teksten
Zwabber met je piemel
Lekker dansen ja

Had je geen Thyrsos Stab meer nodig
Wat ook steeds
Wat ook steeds een probleem was
Omdat hij op zoek was naar
Naar een soort extase
Een soort histerie, extase
Was het vaak zo
Dan gingen we improviseren
Gingen we dingen proberen
En dan lukte dat nooit
Lukte dat niet
Werd het nooit wat hij wilde
Omdat
...
Moeten we al?
Nog lang niet?
...

Scène 2

SA: Hebben jullie dat spotje gezien? Over die vla dinges?
BA: Met Carla! Verschrikkelijk!
SJ: Carla in een spotje?
BA: Verschrikkelijk!
SA: Echt verschrikkelijk.
BA: 'Je hebt vla en je hebt flap – vla.' Zoiets.
LI: En dat doet Carla?
DA: Doet ze.
FL: Dat Carla dat doet?
SJ: Ik zou het ook doen.
BA: Ja, jij wel.
SJ: Ze vragen me nooit.
BA: Nee, jou niet.

Omdat
Ja, wij acteurs zijn en dat dan toch vorm gaan geven
Dat duurde dan een paar uur
Totdat wij zo verschrikkelijk gefrustreerd waren
Dat wij uit pure wanhoop
Ofwel begonnen te huilen
Begonnen te schreeuwen
Onze broek lieten zakken

Stond zij ineens met een Albert Heijn zak op d'r hoofd
Met d'r broek op d'r knieën
Stond ik te gillen
Stond ze te gillen
'Finde ich gut'
Zei hij ineens
Omdat hij onze privé wanhoop zag
Zei die
'Finde ich gut'
'Ist ja gut'
Dan waren wij heel blij
Want we zijn toch acteurs
En we willen dat het goed is wat we doen
Dus waren we toch heel blij
En dan kwamen we de volgende dag
En dan moesten we het herhalen
Gingen we het herhalen
Want het is toch ons vak
Zo goed als we dat kunnen
Gingen we het herhalen
Maar dan was het natuurlijk geen wanhoop meer
Want
We dachten hij vindt het goed
Dus was het geen wanhoop meer
Dus
Was het gespeelde wanhoop
En was het weer blöd
Blöd
Langweilig
'Finde ich langweilig'
Maar ook onze vragen verdroeg hij niet
Omdat we geen naakte mannen waren
Precies!
Hij keek ons ook aan of we van Mars kwamen
En alles lastig was wat we wilden of vroegen of deden
Hij riep ook alleen maar 'ich weiss es nicht'
'Ich weiss es nicht'
Hij had er ook een soort lachje bij
'Dieses Chor dass weiss ich auch nicht'
'Hahahahaha'
Zo'n ironisch lachje
Vroegen wij
'Aber haben Sie sowieso...'

Hoe zeg je dat?
'Haben Sie sowieso nachgedacht'
'Über das Chor?'
Dan weer dat cynische lachje
Maar dat vergeten we
Dat was juist het pijnlijke
Ja
Hij straalde aan alle kanten gewoon uit:
'Wat een talentloze, lelijke kutactrices'
'Waarom rotten jullie niet op uit dit lokaal'
En als we weer iets hadden gedaan:
'Nee, ga maar wieder achterin die hoek'
'Hinter das Häuschen'
'Das Häuschen'
'In het midden?'
'Nein mehr, in die Ecke, ja dort'
'Hinter das Häuschen'
'Ja, das ist gut'
Echt met alles
En toen die maskers op
Hebben we ook een dag op geoefend
Hoe loop je met een masker op?
Geen ruk zag je, geen flikker
Struikelen en zo
Later raak je daar wel aan gewend
Hele kleine gaatjes
Hele kleine speldengaatjes
Dan kon je wel
Maar in het begin...nou echt
Het deed ook helse pijn
Helse pijn
Dat ding
Knelpunten overal
Duwde je en dan begon het daar weer pijn te doen
Op je voorhoofd
En blaren op je poten
Later kregen we dan uiteindelijk die handschoentjes
Dat heeft Tineke toen gedaan
Heeft Tineke gedaan
Maar het mocht niet
Het mocht niet
We hadden echt bloedblaren
Allemaal

Mijn handen helemaal open
Jij vooral, weet ik nog
Die mensen die het zagen
Die hadden iets van dat kan echt niet
Maar hebben we die ook tijdens de voorstelling...?
Ja maar die waren zo gemaakt
Die had ze zo gemaakt
Dat hij ze niet kon zien
Een touwtje hier en een touwtje daar of zo
En een stukje zeem ertussen
Dan konden we smokkelen
Want anders als hij het had gezien:
'Blöd, ist ja blöd'
Van die stupide dingen allemaal
...
Zeg
Nee, tijd genoeg
...

Scène 3

FL: Op school was ze echt goed.
SA: Carla?
SJ: Carla was de ster. Carla was de grote belofte.
BA: Kan me niet voorstellen.
FL: Carla ging het helemaal maken. Wist iedereen al.
LI: Als actrice?
SJ: Ik heb haar Ophelia zien doen.
FL: Janken!
BA: Carla Ophelia?
SJ: Echt janken.
LI: Het was niet om aan te zien?
FL: Het was prachtig.
SA: Kan ik me niks bij voorstellen, Carla Ophelia.
SJ: Heel bijzonder.
LI: En alle klemtonen goed?
FL: Allemaal.

Ik weet ook nog heel erg goed
Dan hadden we met die stokken geslagen
En wat hij niet begreep
Dan had ik met die stok geslagen
Maar dat was op dat schoolbord

In dat lokaal stond een schoolbord
Daar sloeg ik met die stok op
Dat maakte een hels kabaal
En dan ging ie tegen de anderen zeggen
'Sie sollen das auch so machen, so'
'Ich höre Sie ja überhaupt nicht'
En dan had ie dus helemaal niet door
Waardoor dat kwam
Dat dat kwam door dat bord
Dat soort dingen
En dat was het frustrerende
Als je dan zei
'Maar dat komt omdat dat bord zo...'
Dan keek ie je alleen maar zo aan
Heel ironisch, cynisch
Met iets van
'Ach, ja, je lult je eruit'
Hij keek bij alles ironisch, cynisch
Ik dacht echt op een gegeven moment
Ik kan niet meer spelen
Misschien kon ik dat ook niet
Maar echt, bij alles
Ik moest op een gegeven moment alsof ik naar een klein kindje
Zo van 'kom maar, kom maar hier, kom maar'
En terwijl ik dat stond te doen
'Kom maar, kom maar hier'
Zei die
'Nou ja, zo doe je toch niet tegen een klein kindje'
Het ging er gewoon over
Omdat je dan
Dan had je dat masker
En dat was dan een mooi gezicht
Het ging alleen maar om dat beeld
Dus moest je gewoon je kop houden
Het ging alleen maar om dat beeld
Hij wilde dat al die koppen...
Al die koppen met die tuitmondjes
Die pijpmondjes
Hij wilde dat al die pijpmondjes
En toen gingen die heren zich er ook mee bemoeien
Zei d'r één 'doet 't maar als een lerares of zo'
Ik heb nog les gehad van hoe tegen een muur te slaan
Dat deed ik ook niet goed genoeg

Moest ik eerste tegen de grond
Dat was het
Het zag er niet stoer genoeg uit of zo
Gingen ze het voordoen
Maar waarschijnlijk was dat
Omdat ik een veel grotere bocht moest maken
Omdat ik gewoon groter was
Het zag er minder compact uit
Ik had een grotere zwaai
Dat zag er dan minder indrukwekkend uit
Dat 'tak' tak' van jullie
...
Hoe lang hebben we nog?
Tijd zat
We krijgen een teken
....

Scène 4

SJ: Ze had haar diploma nog niet, of ze werd zwanger.
LI: Carla?
SJ: Carla.
SA : Dat was dan wel heel erg stom.
FL: Was ze meteen een jaar uit de running.
BA: En dat is lang, aan het toneel, een jaar. Dat is heel lang.
LI: Als ze je een jaar niet hebben gezien, zijn ze je vergeten.
SA: Zien ze je nooit meer.
SJ: Carla heeft altijd geluk gehad.
SA: Hoezo?
SJ: Na dat jaar werd ze gevraagd voor Lady MacDuff.
BA: God, dat heb ik gezien.
LI: Lelijk?
BA: Erg lelijk.
FL: Ze zegt me nu wel weer gedag.
SA: Dan moet ze iets van je. Pas maar op.

Die keer dat dat kunstgebit eruit vloog
Van...
Ja!
Die vier tanden
Dat!
Ah!

Die jackets
Nee
Hij speelde Teiresias
Had ie dat blinde masker op
Had ie een tekst
Volgens mij letterlijk:
'Ik ben zo oud en ver...ver... versleten
En precies op dat moment
'Ik ben zo oud en versleten'
Zag je vanachter dat masker
Dat gebit vallen
Vier stifttanden
Hij was net bij de tandarts geweest
Maar hoe hij er mee omging was zo lief
Ik weet nog
Wij stonden daar allemaal
Ja, giechelig maar we wisten ook
Hier konden we niet te hard om lachen
We moesten eerst wachten tot die man z'n masker af had
Kijken wat voor gezicht ie trekt
Want als ie staat te huilen
Dan moet je toch
Maar later...
Hij moest ook tien minuten stil blijven staan
In dat huisje
Een verschrikking
Een verschrikking was dat
Zo erg
Maar hij deed het wel
Tot op de dag van de première gesmeekt of dat niet hoefde
Bij de laatste voorstelling
Die dag dat we er twee hadden
Hebben we allemaal
Bleek dat we allemaal een keer gehuild hebben
Allemaal
Tijdens de voorstelling
Achter dat masker
De hele tijd achter dat masker
Ik had van die hysterische huilbuien
Snikt
Hè hè hè hè hè
Zag je wel
Dat je de hele tijd aan het schokken was

Dat merkten we wel
En dat jij toen heel voorzichtig naar me toe kwam schuifelen
Dat deed je wel
Dat mocht ook niet
Als je zo deed
Dat kan ook niet
Dat deden we ook niet
We waren ook heel braaf namelijk
Heel braaf
Maar ja, dat moet dan wel natuurlijk
Dus jij kwam heel langzaam naar me toe schuiven
En toen pakte je mijn hand
En je ging heel erg in mijn hand knijpen
En ik van :
Snikt
'Hè hè hè hè'
Een soort vermoedheid of zo
Maar ook door het ontzettend lang staan
Gewoon luisteren en staan en luisteren
Met die maskers op je hoofd
En en en gewoon inderdaad nog steeds het idee van nou ja
't Is toch niet echt goed of zoiets
Ik weet nog op de première
Als iemand zei 'fantastisch'
Dat ik zo iemand wel op z'n bek kon slaan
Woedend gewoon
'Rot op'
'Dit kan niet'
'Ik wil gewoon dat ze het zien'
'Dat ze, we lijden, weet je'
Toen na die tweede voorstelling
Die laatste voorstelling
Dat we dat huisje in elkaar hebben geramd
Gelachen, gelachen
Hysterisch van het lachen
Echt alles kwam er toen uit
Dat huisje daar voor op het terras
Hebben we helemaal naar God geholpen
We waren niet meer te hou-en
Zijn we daarna naar de Blaffende Vis gegaan
Dat was heel leuk
...
Moeten we nog niet?

Welnee
We krijgen een teken
...

Scène 5

SA: Ze zat toch ook in die vreselijke kinderserie? Over die kinderboerderij?
LI: Carla?
SA: Heeft ze jaren gedaan.
BA: Ik heb haar nooit gezien.
SJ: Nee, wie kijkt daar nu naar?
BA: Ik keek daar wel eens naar.
SA: Zij speelde dat vieze biggetje.
FL: Had ze zo'n roze biggenpakje aan.
BA: Was zij dat? Moet je ook maar weten.
LI: Dat hoor je toch? Aan die vreselijke stem?
SA: Aan die snijbrander die overuren maakt.
LI: Waardoor spontaan de lampen springen.
SJ: Die stem had ze vroeger niet.
FL: Nee, helemaal niet.
SJ: Die heeft ze sinds dat kind. Sinds die bevalling.
LI: Je zult toch een moeder hebben met zo'n stem.
FL: Dat kind is uit huis gezet. Is haar afgenomen.
SJ: O ja?
BA: Heel verstandig.
FL: Is toch best zielig.
SA: Voor wie?

Oh ja
Die Fisherman's Friends
Daar moest ik altijd het meest om lachen
Want je kon niet hoesten
Dat was geen gezicht
Als je met z'n allen daar staat en dan
'Uche uche uche'
En met zo'n masker al helemaal niet
We waren natuurlijk hartstikke schor
Van al dat
We moesten ook schreeuwen bij al dat slaan
Ja precies en je staat anderhalf uur zonder water
En dat is heel lang
En dan krijg je heel snel

Kriebel in de keel
Dus we hadden
En we hadden gelukkig
Uiteindelijk
Na heel veel kostuumwisselingen
Wat ook een leuk verhaal is over die B.H.'s
Die walgelijke, vieze...
Géén B.H.'s!
Die eigenlijk de grote boosdoener is
Die van de kostuums
Hij wilde mannen-hempjes, geen B.H.'s
Dat was het uitgangspunt
Dat wilden wij niet
Nee, heel gek
Wij riepen meteen
Meteen
No way!
Een paar keer werden het dan hempjes mét B.H.
'Überhaupt blöd'
Daarna overhemden met lange mouwen
Toen hadden we broeken met zakken erin
Daar kon je in die zakken kon je
Fishermans Friends stoppen
En dan eh...
Er waren één of twee momenten in de voorstelling dat het kon
Één keer dat was...
Je had van die kleine uitbouwttjes
Van die betonnen uitbouwttjes
En dan gingen we
Dan moesten we
Dan moesten we zo helemaal rondlopen
En dan heel erg dood vallen
'Wat zie ik nu? Wat zie ik nu?'
'Oooh! Oooh! Oooh!'
Zo
En wij moesten dan helemaal om lopen
En dan kon ik even zo
Bij wijze van 'Wat zie ik nu?'
'Ik ga even achter een pilaar'
Ik denk 'Snel'
Twee snoepjes in de hand
Één in mijn mond
De ander had ik nog in mijn hand

'T is ook geen panne als je met je hand in je zakken staat
En dan deed ik ergens later
Als ik achter iemand stond
Dat deed ik even snel zo
En dan had ik er nog één
Soms waren ze ook in mijn broek samen gekleefd
Als een soort bonk
Liet het eindelijk los
En ik wilde dat echt snel, heel snel in mijn mond
Maar kwam die in die bak van dat masker terecht
Kon ik er niet meer bij
En ik moest zo hoesten
Dat je een halve voorstelling bezig bent met
'Hoe krijg ik...?'
Eerst met die tong
Maar dat ging echt niet
Dan van die onmogelijke bewegingen zo met je hand
Maar dan net niet kunnen pakken
We hadden op het laatst wel elke keer de slappe lach
Minstens één keer
Hij was er ook nooit meer bij na de première
Schluss gewoon
...
Moeten we het niet nog een keer repeteren?
Ben je gek
Veertigste voorstelling
...

Scène 6

LI: Dat pakje dat ze aan had op de première.
BA: God ja, hoe verzin je het.
SA: Dat niemand dan 's tegen d'r zegt: 'Jezus, Car, zou je dat nu wel doen?'
BA: Ik kijk wel uit.
SJ: Dat pakje vond ik tot daar aan toe maar die laarzen!
FL: Vreselijk, ja. Die koeienvellen.
SA: Ze dacht zeker: 'heb ik jaren in een biggenpak gelopen...'
BA: ...ga ik nu maar eens als koe.'
LI: Zei ze ook nog poeslief tegen mij: 'God, schat, ik hoop maar dat ze je herkend hebben.'
SJ: Tegen mij zei ze: 'Tegen koorleden zijn ze tenminste altijd eerlijk.'
FL: Ze heeft nog nooit een koor gedaan.
SA: Kan ze niet.

BA: Nee. Kan ze niet.
LI: Ze heeft geen oren.
SA: Wel een snijbrander...
BA: ...maar geen oren.

Hij heeft ook wel eens bij ons in een taxi terug gezeten
Dat hij zo ongelukkig was
Hij?

Ja
Wat was het ook alweer?
Zat thuis enorm onder druk
Van zijn vrouw
Ja, en dat theater wilde die niet
Hij had geen inspiratie meer
Had net een kind
Van zijn vierde vrouw
Zijn vierde?

Ja
Nou, dan zijn we er toch?
Ik had altijd het idee
Dat ie meer met mannen had
Hij was erg gefixeerd op die mannen
Hij was verliefd op die mannen
Had ook te maken met dat project
Dat ie niet wist wat ie met ons
Maar ook wat jij zegt
Zo heb ik het nooit zo letterlijk gevoeld
Dat hij vijf mannen wilde eigenlijk
Maar...
Maar ik heb ook nooit zijn seks gezien
Dat zie je sowieso niet bij iedereen
Maar ik vond het zo...
In ieder geval naar vrouwen toe dan, hè
Want geen van ons ook
Bij jou
Dat ie naar jou nog wel een soort van luisterde
Omdat ie jou kende
Wat ook wel eens een probleem was
Want alles wat jij zei
Omdat ie eigenlijk alleen naar jou luisterde
Wat wij dan weer zo irritant vonden
En dan...

...

Scène 7

LI: Wie is eigenlijk de vader van dat kind?
SJ: Van Carla?
LI: Van Carla's kind ja.
FL: Remco.
SA: Remco?
BA : Maar die is toch... ?
FL: Ja maar zij was dat ook. Zij was toen pot.
LI: Was Carla pot?
SJ: Wist je dat niet?
SA: Had ze een vriendin?
FL: Geen idee.
SJ: Ze wou gewoon een kind.
FL: Als Carla iets wil, dan krijgt ze het ook.
BA: Ook al kan ze het niet.
SJ: Ze kreeg dat kind.
LI: Maar is het inmiddels kwijt.
BA: Ik bedoel rollen.
SA: Spelen.
LI: Noem je dit spelen?
SJ: Het lukt haar altijd.
FL: Ook nu weer.
SJ: De vrouwelijke hoofdrol.
SA: Hoofdrol, hoofdrol? 't Is maar één scène.
SJ: Ze zit tenminste niet in het koor.
LI: Zou ze ook helemaal niet kunnen.
FL: Nee, ze heeft geen oren.
SJ: 't Is wel een mooie scène.
LI: Het had een prachtige scène kunnen zijn.
BA: Zij schreeuwt hem tien minuten lang naar god.
SA: Met die snijbrander.
BA: En al die klemtonen.
FL: Ze heeft geen oren.
SJ: Wisten jullie dat ze eigenlijk eerst gevraagd was voor dit koor?
DE ANDEREN: CARLA????????!!!!!!
SJ: Ze zei: 'als ik eenmaal in een koor zit, kom ik er nooit meer uit.

God

Een koor

‘Blöd’

BARBARA

Nee, vind ik niet

Nee?

BARBARA

Nee

Een goed koor

Een mooi koor

Is mooi?

BARBARA

Dat zijn wij

Wij?

BARBARA

Wij mensen

Mensen die kijken

De krant lezen

Zappen

Wij

De mensheid

De gemeenschap

Het publiek

Het volk

De samenleving

Het gezin

Iedereen?

BARBARA

Iedereen ja

De loodgieter

De slager

Jantje Kroket

Maakt het uit

Truus van de Petteflet

De Tokkies
Iedereen die kijkt

...

Wij die dat allemaal over ons heen krijgen
Hebben wij daarom gevraagd?
Ineens zien we een lijk liggen
Met een dolk in de borst
We geven een gil
Dan is het even stil
Alleen paar vogeltjes die fluiten
Weten zij veel?
Kunnen zij het helpen?
En dan zeggen we eerst alleen maar:
'Oh...kijk...'
En dan...
Dan proberen we onder woorden te brengen
Wat dat misschien
En waarom dat misschien
Wat dan ook
Hoe dan ook
Zou kunnen betekenen
Dat is een koor
Dat is de essentie van een koor
Dat het publiek zich afvraagt:
'Waarom?'
'Hoezo?'

En dat is moeilijk

Hartstikke moeilijk

BARBARA

Dat is
Uiteindelijk
Niet te doen

Nee
Kut Carla

Een teken. Licht?
Kut koortje.
De dames gaan op.

Speel games online met je vrienden via MSN Messenger [klik hier](#)